

O holčičce, která si přála skoro všechno

O zářivé kuličce

ALEXANDRA
VOKURKOVÁ

ILUSTRACE
ALENA SCHULZ

triton

40

© Alexandra Vokurková, 2018
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2018
Illustrations © Alena Schulz, 2018

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2018 jako svou 2277. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.

Ilustrace Alena Schulz.

Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH

Tisk Omikron Invest, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-301-2

O holčičce, která si přála skoro všechno

Byla jednou jedna holčička, jmenovala se Martinka, a ta chtěla všechno mít. Všechny hračky, které viděla v obchodě, u jiných dětí, ve školce i na obrázku. Chtěla věci pro dospělé, chtěla opravdické auto, kancelář a vlastní paneláček, všechny stromečky a zvířátka, dopravní prostředky a přístroje.

Chudák maminka už věděla, co uslyší, kdykoli Martinka uviděla něco nového. „Maminko, já bych taky chtěla živého velblouda. Maminko, já bych taky chtěla opravdický vrtulník. Maminko, já bych taky chtěla sochu.“

Tak to šlo den co den. Maminka se někdy smála, ale většinou byla pěkně unavená. „Ano, ano, Martinko. Já vím. Ty bys chtěla prostě všechno na světě,“ říkala smutně.

To se ale Martinky dotklo. „Náhodou, vůbec nechci všechno. Existují věci, které bych docela určitě nechtěla.“ Maminku to překvapilo. „Ano? Nebylo by jednodušší, abys jmenovala věci, které nechceš? Ušetřily bychom spoustu mluvení.“

Martinka uvažně souhlasila. „Dobrá, ode dneška budu říkat jenom to, co nechci. Začnu hned. Tak třeba kanál nechci. Ani tamtu hnusnou popelnici. To je asi všechno. Zbytek bych chtěla mít.“

Na seznam věcí, které by nechtěla, sem tam ještě něco přibylo, třeba trní, chodník, začouzený komín, chlupatí pavouci a taky očkování a zlomená ruka, co měla spolužačka ve školce.

Blížily se Vánoce a Martinka měla tolik přání, že by dopis Ježíškovi musel mít snad tisíc stran. A tak přišla na skvělý nápad: udělá to s Ježíškem jako s maminkou! Napíše Ježíškovi jenom přání, která nemá, a bude chtít, aby přinesl všechno ostatní.

Ježíšek nad Martinčiným dopisem kroutil zamračeně hlavou. Tak to teda ne! Do dopisu Ježíškovi se píšou přání, a ne nepřání. A bylo rozhodnuto.

Pod stromečkem bylo toho roku nějak málo dárků. Martinka se divila – že by to Ježíšek popletl? Když svoje dárky rozbalila, našla plechový komín, otep trní a pár chlupatých pavouků. Bylo jí do breku, ale maminka dobře věděla, jak je pro ni takováhle lekce prospěšná. „Vidíš, vidíš, Martinko,“ říkala, „kdo se nespokojí s málem, špatně dopadne.“

Tatínek se snažil holčičku naopak utěšit. „Mně se komín hodí do dílny, dej mi ho, Martinko, koupím ti po Vánocích aspoň malou panenečku.“ Maminka přikývla. „Pavouky vypustíme do přístěnku, v létě nám vychytají všechny mouchy. A trním zahradíme díru v plotě, aby nám neutíkal Bobíček.

Já ti pak za to přidám třeba stavebnici.

Tak už nebuď smutná, Martinko.“ Martinka ale smutná nebyla. Chvilí se vztekala, potom se urazila, a nakonec to všechno otočila. „Jsou to moc krásné dárky. Hned si je odnesu do pokojíčku.“ Přes komín se nedalo vlézt do postele a trní zahradilo zbytek

pokoje, ale Martinka dělala jakoby nic. Sklenici s pavouky postavila na stoleček a dala rodičům vzdorovitě dobrou noc.

V noci se zdál Martince strašidelný sen plný pavouků. Leknutím vyskočila z postele, zakopla o komín a spadla do trní. Ze stolku shodila skleničku a pavouci se rozeběhli po pokoji. Vyděšená Martinka před nimi honem utekla. Pavouků se odjakživa hrozně šítíla.

A tak ji našli na Boží hod ráno rodiče v obýváku pod stromečkem. Zabalená v dece vypadala jako dárek. A byla doopravdy jako nová, docela vyměněná.

„Maminko, sama odnesu trní k plotu, jen když u mě v pokojíčku pochytaš ty příšery.“ Martinka se rozplakala. „Takový mám krásný pokojíček, a teď tam bydlí pavouci,“ vzlykala.

A že pěkně prosila, tatínek namontoval komín do dílny a maminka vypustila pochytané pavouky do přístěnku. Martinka se mohla vrátit ke všem svým krásným hračkám do pokojíčku. „Už jsem ani nevěděla, že jich tolik mám,“ žasla a od té doby si dávala pozor na jazyk, když po něčem novém zatoužila.

Někdy přece jen vyhrkla postaru: „Já bych taky chtěla...“, ale vždycky se včas stihla opravit: „Vlastně ne. Jenom bych chtěla pořád bydlet ve svém pokojíčku bez pavouků.“

Maminka se jenom tiše usmívala. Věřila, že příští Vánoce Martinka zase najde pod stromečkem samé krásné dárky.

